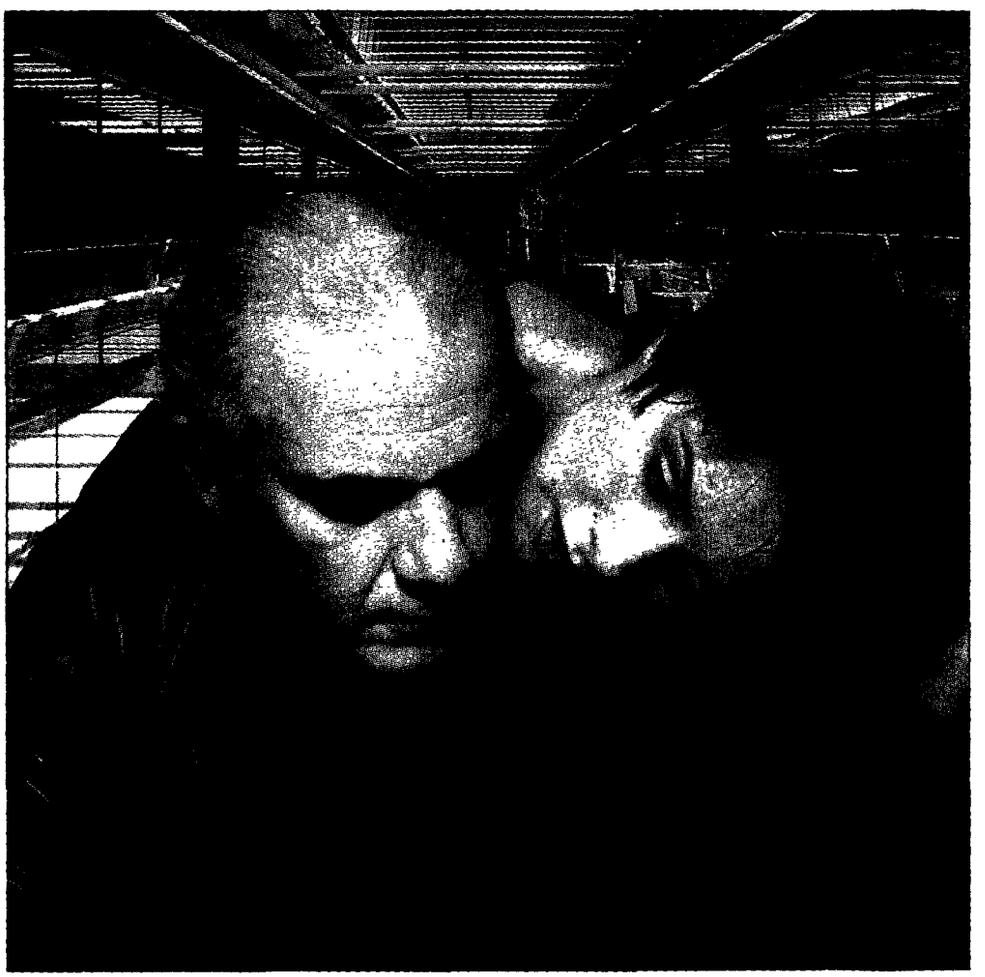
2005

Σκόπευσε μακριά και πέτυχε

Ρεσιτάλ σπαρακτικής ευαισθησίας από τον Γιώργο Κιμούλη - **Κριτική Σπύρος Παγιατάκης**

Ερρίκου Ιψεν
Σόλνες
Σκην. Λευτέρης Γιοβανίδης
Θέατρο: Σύγχρονο θέατρο Αθήνας

Ο Γιώργος Κιμούλης (στη φωτογραφία με τη Σταυριάνα Πανδή) ως Σόλνες, ψιλοκέντησε με καλομελετημένες λεπτομέρειες έναν ιδιαίτερα ενδιαφέροντα -και το κυριότερο σημερινό- χαρακτήρα.

Φευγάτος. Ενας ταιριαστός, πιστεύω, νεολογιστικός χαρακτηρισμός για τον Γιώργο Κιμούλη ως ηθοποιό. Ετσι ακριβώς – φευγάτος. Δίχως τα υποτιμητικά εισαγωγικά που θα του έβαζα πριν από μερικά χρόνια, όταν τον θεωρούσα –πιστεύω δίχως να σφάλλω– ως σκηνικό επιδειξία, και σαν φορμαλιστή που νοιαζόταν περισσότερο για το πώς παρά για το γιατί. Ομως στην ωριμότητά του ο Γιώργος Κιμούλης έχει εξελιχθεί. Σε μία –περυσινή, ειλικρινή νομίζω– συνέντευξή του ομολογούσε: «Από πολύ μικρός παγιδεύτηκα σε μια συμβουλή: ότι σε αυτόν τον τόπο πρώτα κάνεις καριέρα και μετά γίνεσαι καλλιτέχνης. Αυτή τη συμβουλή την ακολούθησα και την έκανα πράξη. Ελπίζοντας ότι κατά τη διάρκεια κατασκευής της καριέρας μου δεν θα αλλοτριωθώ ως καλλιτέχνης. Και όντως, όταν απέκτησα ονοματεπώνυμο και το καλλιτεχνικό μου προϊόν είχε μια εμπορική αξία, άρχισα να ασχολούμαι με ένα "σοβαρό" ρεπερτόριο. Το κοινό ακολούθησε. Πέρασε μια ολόκληρη πενταετία κατά την οποία μπορούσα να παίζω ό,τι ήθελα και το θέατρο να είναι γεμάτο.»

Παίζοντας τώρα, ως καλλιτέχνης τον «Αρχιμάστορα Σόλνες» (1892), το προτελευταίο έργο ενός Ερρίκου Ιψεν (ένα κείμενο το οποίο όπως λέγεται ο Νορβηγός συγγραφέας το εμπνεύστηκε από μία προσωπική του ερωτική εμπειρία με την κατά 43 χρόνια νεώτερη του Εμιλι Μπάρνταχ) ένα συγγραφέα από τον οποίο τόσο ο νατουραλισμός, όσο και ο εξπρεσιονισμός, ο συμβολισμός και ο ιμπρεσιονισμός έχουν διδαχθεί τόσα πολλά, ο Γιώργος Κιμούλης επιχειρεί μακροβούτια σε τρομερά ριψοκίνδυνες καταστάσεις. Πρώτ' απ' όλα περιγράφει νοσηρές, στην κυριολεξία, ψυχικές καταστάσεις. Ο ήρωας εδώ είναι ένας αναρριχητής ο οποίος δεν διστάζει περίπου μπροστά σε τίποτα.

Ελκυστικός ρόλος

Βέβαια, τελικά πληρώνει ακριβά το τίμημα της ματαιοδοξίας κι αυτή η εξέλιξη μέσα στο έργο είναι που κάνει αυτόν το ρόλο τόσο ελκυστικά σημαντικό για έναν ηθοποιό.

Το να υποδύεσαι όμως ανθρώπους με τόσο «φευγάτο» μυαλό έτσι που ν' αγγίζει τις νοσηρές καταστάσεις που λέγαμε πιο πάνω, είναι κάτι το οποίο μπορεί να ενδιαφέρει, άντε το πολύ-πολύ τούς ειδικούς ψυχιάτρους που ασχολούνται με παρόμοιες κλινικές περιπτώσεις.

Πώς τα παριστάνεις αυτά; Μήπως με ριψοκίνδυνα modern dance «χορευτικά», με τα οποία κινδυνεύεις ακόμα και να γελοιοποιηθείς; Ακόμα και με τέτοια και παρόμοια, εφ' όσον το μπορείς. Στην συγκεκριμένη περίπτωση –και η συμμαζεμένη επιμέλεια κίνησης ήταν της Βίκυς Παναγιωτάκη– ο Κιμούλης σκόπευσε μακριά και πέτυχε.

Οι επί σκηνής «κρίσεις» του απέκτησαν όχι μόνον αληθοφάνεια αλλά και ουσιαστικό περιεχόμενο. Γιατί αυτός εδώ ο Σόλνες, ο πετυχημένος επαγγελματικά αρχιμάστορας, ο οποίος συνθέτει κτίρια δίχως να έχει σπουδάσει αρχιτεκτονική, όπως οι βοηθοί του, κουβαλάει πάνω του ένα σωρό συμπλέγματα. Είναι κατ' αρχήν απλός «κατασκευαστής» – έτσι τουλάχιστον τον βάφτισε ο μεταφραστής και σκηνοθέτης Λευτέρης Γιοβανίδης, (αν και το «εργολάβος» θα ήταν ποιοτικά περισσότερο κατανοητό στα καθ' ημάς) και όχι ο καλλιτέχνης-δημιουργός, όπως θα επιθυμούσε να είναι ο ίδιος. Μετά, έχοντας περάσει πλέον στην ώριμη ηλικία, εκεί όπου δικαιούται κανείς έκπτωση στα τρένα, αντικρίζει με δυσφορία τη νέα γενιά που εισβάλλει για να διεκδικήσει τις επαγγελματικές και ερωτικές σκυτάλες.

Ετσι λοιπόν, ο Γιώργος Κιμούλης έφτιαξε ένα χαρακτήρα ο οποίος είναι ταυτόχρονα και στρυφνός, και υστερόβουλος αλλά επίσης και σκλαβωτικά γοητευτικός όπως άλλωστε και κατάμεστος τραγικών προβληματισμών. Δηλαδή, ψιλοκέντησε με καλομελετημένες λεπτομέρειες έναν ιδιαίτερα ενδιαφέροντα –και το κυριότερο σημερινό– χαρακτήρα.

Κι αυτό γιατί χάρη στην ανανεωτική, σβέλτη σκηνοθεσία του Λευτέρη Γιοβανίδη και χάρη στο μοντέρνο (αλήθεια πόσο σύγχρονο εξακολουθεί να είναι μετά 70 χρόνια το γερμανικό Μπάουχάους!) και έντεχνα φωτισμένο περιστρεφόμενο σκηνικό του Πάβελ Ντομπρτσίσκι, η παράσταση μπορεί εύλογα να θεωρηθεί τοποθετημένη σε μια σημερινή εποχή.

Οι ερμηνείες

Και δεν είναι μόνον η Σταυριάνα Πανδή, η οποία με γυάλινο μάτι και με τον αφαλό της εκτεθειμένο εκπροσωπεί τη νέα γενιά, είναι και η αξιοπρεπώς υποταγμένη σύζυγος Τιτίκα Βλαχοπούλου, είναι ο Γιώργος Γεωγλερής και ο Θεόδωρος Εξαρχος οι οποίοι ανήκουν μεν σε παλαιότερες συνομοταξίες, όμως εξακολουθούν πάντοτε να υφίστανται στις αρχές του 2000. Οι νεότεροι πάλι, ο Γιώργος Χατζηγεωργίου και η Μυρτώ Ρήνου, είναι εξίσου άνετοι εκπροσωπώντας μία οικεία μας καθημερινότητα.

Ομως, το επαναλαμβάνω: εδώ ο λίαν ενδιαφέρον, ο διαρκώς εξελισσόμενος χαρακτήρας είναι αυτός του Σόλνες, και είναι εδώ ακριβώς που ο Γιώργος Κιμούλης, πηγαίνοντας κόντρα στη φόρμα που μας είχε συνηθίσει φθάνει σ' ένα επίπεδο σπαρακτικής ευαισθησίας. Αξίζει να δείτε την παράσταση.